

In turneu cu actorii Teatrului Mic

În fața teatrului de pe strada Constantin Mille staționează autocarul cu care trupa călătorește în țară și, câteodată, peste hotare. Încet, încet, locurile sînt ocupate de cei ce pleacă într-un scurt turneu, răspunzînd invitației tinerilor mîneri de la Motru. Sînt actorii distribuției în spectacolele *Niște țărani* și *Baladă cotidiană*: Carmen Galin, Anda Călugăreanu, Tatiana Iekel, Liana Ceterchi, Elena Pop, Rodica Negrea, Vistrian Roman, Nicolae Pomoeje, Jeana Gorea, Nicolae Ifrim, Florin Vasiliu, Gheorghe Visu, Petre Moraru, Mihai Dinvale, Vasile Nițulescu, Sorin Medeleni, Starnate Popescu, Marian Rălea, Cristian Motriuc, Nicu Alifantis. Sosește și directorul teatrului, Dinu Săraru, cu soția. Și Gilda Teodorescu, organizator de spectacole, care se ocupă cu meticuloasă grijă și de cheltuieli, și de beneficii, de hrană și cazare, de încasări și diurne. Regizorul tehnic Ion Ion e însoțit de fiul său (clasa I primară, „actor“ și el); se face prezența, nu lipsește nimeni, deci se poate pleca. La locul de întîlnire de la Popasul turistic Horezu, unde vom prîzni, au sosit, în autoturisme, Valeria Seclu, Mitică Popescu, Nicolae Dinică, Vasile Pupeza, Ștefan Iordache, Maria Potra, Doina Șerban, Monica Mihăescu, Jean Lorin Florescu, Nicolae Iliescu, Andrei Codarcea, Constantin Dinescu, Marius Ionescu, Păpîl Panduru. Cît timp directorul Dinu Să-

raru, împreună cu cîțiva actori, are o întrevvedere cu primarul localității, se vizitează un magazin cu ceramică și... încep să se dea autografe. Un grup de elevi îl descoperă întii pe Nicu Alifantis, apoi ia cu asalt autobuzul, pretinzînd autografe.

Urmează un popas la Slătioara, unde și astăzi eroii lui Dinu Săraru își duc viața. Este acesta un fel de pelerinaj sentimental, la un an de la inaugurarea Casei de cultură a țărănilor și la ceva mai multă vreme de la filmările versiunii cinematografice *Vînătoarea de vulpi* — o confruntare binevenită între oameni și locuri, personaje și interpreți. La banca de mesteacăn de unde poți într-o clipă imbrățișa împrejurimile, ne fotografiam cu toții. Sîntem îmblați cu mere rumene și pere zemoase. Din nou în mașină. La cererea generală, Cristian Motriuc, tînăr actor recent venit de la Piatra Neamț, susține în avanpremieră un moment de divertisment — cîteva numere de imitație, cu care va intra în spectacolul *Baladă cotidiană*. În risetele generale, prînd glas Dem Rădulescu, Benone Sinulescu, Ion Dolănescu, Adamo, Aznavour, Bécand, Aurelian Andreescu, Mihai Constantinescu, chiar Anda, Beligan și... Săraru!

Ajungem cu bine la Tîrgu Jiu. La ora cinci, cei trei protagoniști ai spectacolului de muzică și poezie — „avangarda” trupei — sînt în drum spre Motru. Ei aveau să-și încinte auditoriul timp de

doă ore și jumătate doar cu chitara, versul și gluma, întorcându-se entuziasmați de primire și încărcați de flori. La ora șapte și jumătate, sala Casei de cultură din Tîrgu Jiu este plină pînă la refuz. Varianta de turneu, simplificată, a decorurilor lui Mihai Mădescu a fost montată de echipa de mașiniști condusă de Nica Marcel; la al treilea gong, primul tablou al celor șapte anotimpuri din scenariul Cătălinei Buzolanu este întîmpinat cu aplauze furtunoase de un public cald, deosebit de receptiv.

A doua zi, vizităm casa lui Brăncuși. În ograda de la Hobița, actorul Vasile Nițulescu pare a fi însuși Brăncuși coborît din eternitate: puțin mai scund, dar cu aceeași privire scormonitoare. Dealtfel, actorul s-a născut și el pe aceste meleaguri, la Măgura, și vorbește cu har despre Brăncuși și Modigliani. În apropiere se află o tabără de sculptură — un crîng în care se disting contururile unor lucrări perfect integrate ambianței naturale. Vizităm apoi Mănăstirea Tismana, veche ctitorie românească. În muzeul din incinta de curînd refăcută admirăm picturi murale datînd din secolele XVI și, respectiv, XVIII. După-amiază, o plimbare prin parcul de odihnă, în care se află „Poarta sărutului” și „Masa tăcerii”.

Seara, trubadurii rămîn să concerteze la Tîrgu Jiu, trupa pleacă spre Motru. La Clubul muncitoresc al întreprinderii miniere, sîntem întîmpinați de tovarășul Eugen Spaslu, comandantul șantierului național al tineretului, care a lansat, din partea locuitorilor acestui centru muncitoresc, invitația către Teatrul Mic. În ora

care a mai rămas pînă la începerea reprezentației, actorii, cercetînd condițiile de joc, descoperă că vor avea de improvizat cîteva scene, deoarece la rampă nu există trapa necesară, iar dotarea tehnică este destul de modestă. Cele două garderobiere, Ioana Mihai și Lucu Bodi, au „rechiționat” sala de ședințe și, într-o ordine exemplară, au așezat costumele pe masa prezidiului și pe scaune. Sala de spectacol devine repede neîncăpătoare, copiii sînt luați în brațe, se mai aduc scaune, capacitatea de 500 de locuiri este considerabil sporită. Spectatorii, mineri cu familiile lor, mulți tineri veniți din toate colțurile țării să muncească și să trăiască în acest orașel în plină dezvoltare, oameni pentru care orele de destindere sînt prețioase, se lasă treptat cucerii de universul acestui spectacol, multora dintre ei familiar. La început mai reținuți, apoi din ce în ce mai concentrați, spectatorii din Motru au aplaudat în final minute în șir pe actorii care, în acea seară de noiembrie, jucaseră pentru ei.

A doua zi după-amiază, mulți dintre cei abia sosiți de pe drum vor urca iarăși pe scena Teatrului Mic, în dificila montare a piesei lui Gombrowicz, *Ivona, principesa Burgundiei* — o reprezentație care le solicită nu numai talentul, ci și condiția fizică. Dar actorii Teatrului Mic sînt obișnuiți să depășească greutățile! Peste o săptămînă, îi așteaptă o călătorie și mai lungă, un turneu ambițios la Timișoara.

Irina COROIU